

Ст. Ц. Баръмовъ.

Трудъ и радостъ.

Всѣки баща и майка живѣе и се надѣва да нареди живота си по-добре, отколкото е било при тѣхнитѣ родители. Но най-големата мечта на родителитѣ е тѣхнитѣ деца да ги задминатъ. Какъ, въ що? — Въ всичко: въ наука, въ поминѣкъ, въ трудъ, въ уважение и пр.

Този копнежъ на родителитѣ е много естественъ, оправданъ и разуменъ. Ако нѣмаше у хората този стремежъ, свѣтътъ би загиналъ, защото биха изгубили вѣрата си, че свѣтътъ може да се подобри. А който не вѣрва, че животътъ може и трѣбва да се подобри, той не се и старае да прави нѣщо за подобриенето му. Такъвъ човѣкъ отпуща ржце, омърлушва се, като че заспиза и живѣе отъ днесъ за утре, живѣе на сила, влачи се отъ нѣмай-къде. Такива хора душевно сж болни.

Разумнитѣ родители въ грижитѣ си да подобрятъ и промѣнятъ

живота къмъ по-хубавото, къмъ по-разумното, по-радостното и по-красиво живѣние, винаги на пръвъ планъ иматъ предъ очи децата си, собственитѣ си рожби. Защо? — Защото децата сж бъдещето на родители. Въ тѣхъ на старини тѣ ще се оглеждатъ, съ тѣхъ ще се утешаватъ и гордѣятъ. Нѣма погрозенъ, по-тежъкъ и по-горчивъ животъ за онѣзи родители, които, следъ като сж прахосали цѣлъ животъ и всичко мило и скъпо за децата, отъ тѣхъ излѣзатъ хаймани, лентяи, престѣпници, зли и оразни хора.

Но, пита се, какъ, съ що и по какъвъ начинъ трѣбва да се възпитатъ децата, че да станатъ радостъ и утеха на родителитѣ? У насъ по този въпросъ има много заблуждения и суетни надежди. Мнозина селяни и граждани, хора срѣдна ржка, които съ честенъ трудъ си изкарватъ прехраната, мечтаятъ да изкаратъ детето си (особено ако е момче)